

חללי בית-גוברין אבנר ספיה וגבריאל וואלד
לאורך 951 קילומטרים, דמויות אפלות, יד יים אלמוניות, עיניים דרוכות.

ב מ ד י נ ה

951 קילומטרים מעוגים של גבעות ומדבר, לחשה השבוע המלחמה הזוהרה בין ישראל ושכנותיה. דמויות אפלות גלשו בלילה, ימים אלמוניות החזיקו ברוכים, עיניים דרוכות תרו בחושך אחרי כל תנועה חשודה. פה ר' שם נשמעה ירייה.

המלחמה הגדולה, שנשתיימה בנצחון ה' חייל העברי בשדה-הקרב, אך ללא הכרעה צבאית ופוליטית, הפקה על שער המדינה. בשנה השנית של קיומה, היו מדינאיה רחי קים יותר מתמיד מלחל מלחל מצב מסוכן זה. וכמו תמיד, כאשר נכשל המדינאי, הוטל על חיילים אפורים למנוע את התוצאות.

משעה השתנה. האיש שעליו רבצה האחריות העליונה לניהול המאבק ביד ה' ישראלי ישב בחדר קטן, אי שם בישראל. רק לפני שלושה שבועות נכנס לחדר זה, הוציא מתוכו את הרהיטים היפים של קוד- מיו. במקומם הכניס שולחן עשוי מקרש על שני רגליים, כמה כסאות מתקפלים — הציוד שנועד כצבא למטה קרבי נידה. בצורה זו הודיע משה דיין, ראש-המטה הרביעי של צבא-ההגנה-לישראל, כי משהו השתנה. לאלפי החיילים, שהכירו את הנהללי בן 38' בשדות-הקרב השונים של ארץ-ישראל, מחנתה הנצורה עד מבואות כרתייה, לא היה צורך בהודעה כזאת. הם ידעו שמה שמה דיון הוא דמות שונה תכלית שינוי מיעקב דורי, המנהל הקפדן; מיגאל דיין, המרכנן בעל המעוף; ממרדכי מקלף, איש המטה המובהק. משה דיין היה, הנהו ויהיה לעולם איש שדה בכל רמ"ח אבריו.

אזרחים, המדברים על "קצינים" כעל מעמד מגובש, אינם מבינים לרוב שהצבא מטפח מטבעו שני טיפוסים שונים לגמרי, הלושבים את אותם המדים ועונדים את אותם סימני הדרגות, אך הנבדלים זה מזה לחלוטין ב' תכונות ובסגולות.

שיכרות מפוכחת. קציני-המטה הוא כמעט איש מדע, שחקן שחמת קריחה, המיוז פיגורות על לוח הקרב. עולמו הוא עולם מופשט של סיכויים ואפשרויות. כמו יות-תחמושת וכוח-אש. העובדה כי הסיכות הצבעוניות של מפתו הם אנשים של בשר ודם, אסור שתשפיע יתר על המידה על שי- קוליו הקרים.

קציני-השדה הוא כמעט אדם הפוך. בעולם של אי-ודאות מוחלטת, של ידיעות סותרות, של הרוגים ופצועים, של סכנות נוראות והזדמנויות נהדרות, עליו להחליט החלטות גורליות בסערת קרב. הוא חייב להיות הרפ"ן קן זהיר, אחראי וקל דעת, שיכור מפוכח. נשקו הוא האינטואיציה הרוגשת, לא השיקול הצנון. הוא חייב להיות דמות המלחיבה אני שים, איש המעזיף את התקפה על ההגנה, חסיד מושבע של הפעולה כנגד אי-המעשה. משה דיין הוא התגלמותן של תכונות אלה.

הוא רואה את העולם מבעד למשקפת של מפקד הסוקר את עמדות האוייב לפני ה' התקפה. יש מן הסמליות שבדיוק בפרוזה זו איבד את עינו השמאלית, שעה שעמד על גג של מבצר צרפתי בלבנון, אותו כבש כדי להקל על פלישת האוסטרלים לשטח שלטונות ווישי*.

מדינת ישראל היה הדיפלומאט המערבי הרא' שון שהגיע מאז העברת משרד-החוץ נציג איטליה, מדינה קאתולית המקיימת יחסים מצויינים עם העולם הערבי.

להפתעתם הגדולה של הדיפלומאטים ה' ישראליים, הביע קאמפולאטרו את נכונותו להיפגש לשיחה מוקדמת עם שר-החוץ, לפני הגשת כתב-האמנה. בירושלים. הם היו בטי' חים כי הנצחון כבר הושג וכי אין כל סיבה שהשגריר האיטלקי, בעקבות שיחתו עם ה' שר, לא יגיש גם את המסמכים לנשיא ב' ירושלים.

אולם בסיום שיחתו עם שרת, הסביר קאמ' פולאטרו כי לפי הנהגת הדיפלומאטי אין כל חשיבות פוליטית היכן מתקיימת שיחה עם שר החוץ, הנערכת כמקובל בכל מקום שהשר רוצה או נמצא בו באותו רגע, וה' דבר כלל אינו מחייב מבחינה מדינית. אולם את כתב-האמנה לנשיא לא יוכל להגיש ב' ירושלים, בהתאם להוראות ממשלתו.

עמדתו זו של השגריר האיטלקי הסבירה אחת ולתמיד שאין לראות כלל נצחון ב' הסכמתם של נציגים שונים, ביניהם אפילו שר-החוץ האמריקאי, לעלות לשיחה גרידא בירושלים. אמר דיפלומאט אמריקאי: "אצ' לנו, כשאיונהואר נמצא בניו-יורק משוחחים אתו בניו-יורק, כשהוא נמצא בקנזס נפגשים עמו שם... אין לזה כל משמעות פוליטית."

מטעמים טכניים. אולם משרד החוץ הבין את הסכנה שביצירת תקדים של הגשת כתב-האמנה בתל-אביב, חופש דרך לצאת מן המיצר בכבוד. הדרך נמצאה עד מהרה. הנשיא, שתיכנן ממילא יציאה לחופשה בזמן הקרוב, נתבקש לזרז את יציאתו זו. לנציג איטליה הוסבר, כי מפאת היותו של מר בן צבי בחופשה, בוודאי לא יתנגדו להגיש את כתב-האמנה שם. האיטלקים הסבירו אמנם למשרד החוץ כי מוכנים גם לחכות עד לי' שובו של הנשיא לתפקידו שאו "יהיה בוודאי נכון לקבלם בלשכתו בתל-אביב", אולם משרד החוץ טען כי מטעמים טכניים, רצוי לערוך את הטכס עתה. כשישוב הנשיא מ' חופשתו יהיה עסוק מאוד.

הנציג האיטלקי הודיע שימסור תשובה וביקש הוראות ממשלתו. משרד החוץ ה' איטלקי לא התנגד, אחרי שיביר כי טבריה אינה עיר בעלת משמעות מדינית כלשהי. כשהגיעו שבוע עבר הציר* ומלוויו לפתח המלון הסברייאי המפואר גלי כנרת, העיר תושב טבריה: "אולי נהפוך בכלל את טבריה לבירת החורף שלנו."

צבא

הדין והדין

(ראה שער)

שתי גוויות מכווצות ומגואלות בדם שכבו בין הגבעות ליד בית-גוברין. אבנר ספיה וגבריאל וואלד נקצרו עלידי כדורים ער' ביים. כעבור כמה שעות הודיע רדיו רמאל' לה שקציני-רופא של הלגיון נהרג בכביש בית-לחם עלידי יהודים.

מראש הנקרה ועד מבואות עזה, לאורך

תקווה להוציא את מפא"י מידי שותפיה. לכן גייסה את כל הכוחות כדי להיכנס אף היא לשותפות, יחד עם הציונים הכלליים. הסיסמה היתה מכובדת: "שלטון מפלגות הפועלים". אולם מאחר שמפ"ם היתה רק המפלגה השלישית בגודלה, אילו נכנסה ל' ממשלה, ולא היו לה שום סיכויים לקבל יותר מאשר משרד אחד או שניים, וגם אלה פחותי חשיבות, היתה זאת סיסמה מטעה. לפי מונחי מפ"ם, היה נכון יותר לקרוא ל' שותפות המוצעת: "שלטון הריאקציה המת' קדמת".

המחזה כולו יכול להיות משעשע, לולא הוכיח מחדש את העובדה שאין הדמיקריטיה הישראלית בנויה על קוטביות אמיתית של ממשלה ואופוזיציה, המאפשרת להמונים בחירה. היא בנויה במקום זה על אגודות מפלגתיות היכולות להתחבר או להיפרד כרצונן, ללא קשיים אידיאולוגיים מיוחדים.

מדיניות

בית-החורף הישראלי

בשבוע שעבר דהרה מכוונתו של נשיא המדינה בדרכה לטבריה, כשהיא מגיפה את דגל איטליה ונושאת בתוכה אדם ועיר-קומה ושחור-שיער גלי, הנושא את השם רב הרושם קאפומאצה דה קאמפולאטרו, ריון, שגריר איטליה בישראל. לצידו ישב ראש הטכס במשרד החוץ ובלשכת הנשיא, ד"ר מיכאל סימון. היתה זו נסיעה שסיימה פרשה פולי' טית אופלינית למשרד החוץ, הנחלק, לעתים בהצלחה, מעובדות מדיניות בלתי-רציונות.

מאז עבר משרד החוץ לירושלים, נתק רוב המגע הרשמי, חלק גדול מהמגע ה' מעשי, בין הנציגויות הזרות ומשרד החוץ. אולם פקודי משרד החוץ חיכו למאורע אחר שיבקע אחת ולתמיד את הנהוג הדיפלומאטי לעתיד. המאורע: הגשת כתב-האמנה על ידי אחד מנציגי מדינות המערב.

שיחה בלי נדר. למולה הגרוע של

העם

קר

גיבור השבוע היה מז'ה-אוויר,

כמו באנגליה, בעלת הגשמים הבודגניים הבאים ונעלמים לפתע, היה הוא נושא ראשון בכל שיחה. מכווצים עמדו יושבי השפלה לפני תנוריהם, העיפו מבטים קודרים בשמים, הקודרים לא פחות. בהרים השתעשעו פ' ילדים בשלג, ניטו המבוגרים, ללא הצלחה, להתניע את מכוונותיהם.

אותם שהטיקו את המסקנה ההגיונית מ' מצב זה והתעטפו בשמיכות מיטותיהם, ביקשו לשוא בידור וענין בעיתוניהם. היה זה כאילו פשט מזג האויר למאורעות. הכל קפא, הכל גרם — פרט למלחמה על הגביל. היא לא הכירה בחוקי מזג האויר, כשם שלא הכירה בשום חוקים אחרים.

מפלגות

הכלה העליונה

כבר קרה בהיסטוריה שכלה עמדה מתחת לחופה וחיכתה לשוא לחתן שבושש להופיע בשעה היעודה. אולם כמעט יחיד במינו ה' מקרה שכלה שלבשהו בגדי-כלולות, נסעה למשרד הרבנות והטרידה את העוברים והשבים בהצעות נישואין.

מקרה זה קרה השבוע. הכלה היתה מפלגת הפועלים המאוחדת. החופה היתה הקואלי' ציה הממשלתית. משך שנים הוכיחה מפ"ם את כוונותיה הפושעות ואת טפשותה המרה"י מה של ממשלה זו. קולה נשאר כקול קורא במדבר.

ללא קשיים. במרוצת הזמן עלה על דעת המפלגה שקשה לשבת במדבר, ביחוד שעה שרוב שאר המפלגות מרוות את צמאונן בנאת-המדבר הממשלתית. אומנם, לא היתה כל

בית משפט סובייטי: האופנה האחרונה

* הכדור פגע במשקפת, רסיסי הזכוכית חזרו לעין. בכל זאת המשיך דיין להשתתף בפעולה, עד בוא האוסטרלים מראש-הנקרה. בגלל צורת הפצע אין הוא יכול להשתמש באבר מלאכותי, נאלץ להסתפק בכיסי ה' שחור.

* יש להניח שלא היה זה הביקור הראשון של נציג רומאי בטבריה: בעיר שנוסדה על ידי הורדוס אנטיפס במאה הראשונה לספ'י התקבלו בלייטפסק נציגים רומיים אצל המלך שהיה נתון תחת השפעה רומית, ושי' כבר אז נהג לבקר בצמדצאות המפורסמים.